

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννακόσα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Δευτέρα Σεπτεμβρίου καὶ εἰκοστή
καὶ μία ψευτομάχη θαυμαστή.

Πέντε σήμερα καὶ χίλια,
μᾶς ἀνάβουν τὰ καντύλια.

Ὁ Φασουλῆς ρομφαίαν ἐπισείων
πυγνίζει θεατῆς τῶν Γυμνασίων.

Μου Περικλέτο, σὲ φοβάλογο καββάλα,
μὲ τὸ πένα, μὲ τὸ πάλαι,
καὶ μεγάλας συγκινήσεις
τρέχω τώρα πρὸς ἀσκήσεις.

Θᾶμαθες καὶ σύ, καλέ μου,
πῶς μᾶς περιμένει μάχη
φοβεροῦ ψευτοπολέμου,
καὶ ὅλοι πηλαλοῦν ἐν τάχει.

Σάλπιγγος ἔκπνᾳ φωνή...
γράφω μέσ' ἀπὸ σκηνῆς,
γράφω μέσ' ἀπὸ τσαντίρι
μ' ἐνθουσιασμὸν φρενήρη.

Ἔως πότε καφφενές
καὶ κουβένταις καὶ φωναῖς;
ἔως πότε θὰ περνοῦμε σὲ χοροὺς καὶ σὲ σαλόνια,
καὶ ἔως πότε τὰ γαλόνια
θὰ τὰ πέρνῃς, μ' ἀσκαρᾶ,
ξαπλωμένος σοβαρά;

Καιρὸς εἶναι νὰ περάσῃς
καὶ λίγακι σὲ τσαντίρι,
καὶ εἰς στρατόπεδα νὰ δράσῃς,
Περικλέτο κακομοίρη.

Ἡ ζωὴ τοῦ στρατοπέδου πῶς μ' ἀρέσει, φιλαράκο,
νὰ πετειέμαι μὲ τὴν διάνα,
νὰ φορτώνωμαι τὸν σάκο,
τὸ σπαθί, τὴν καραβάνα.

Τὸ τουφέκι νὰ παστρεύω,
τὰ κουμπιά νὰ καθαρίζω,
τὰ μαλλιά μου νὰ κουρεύω
καὶ τὰ γένεα νὰ ξουρίζω.

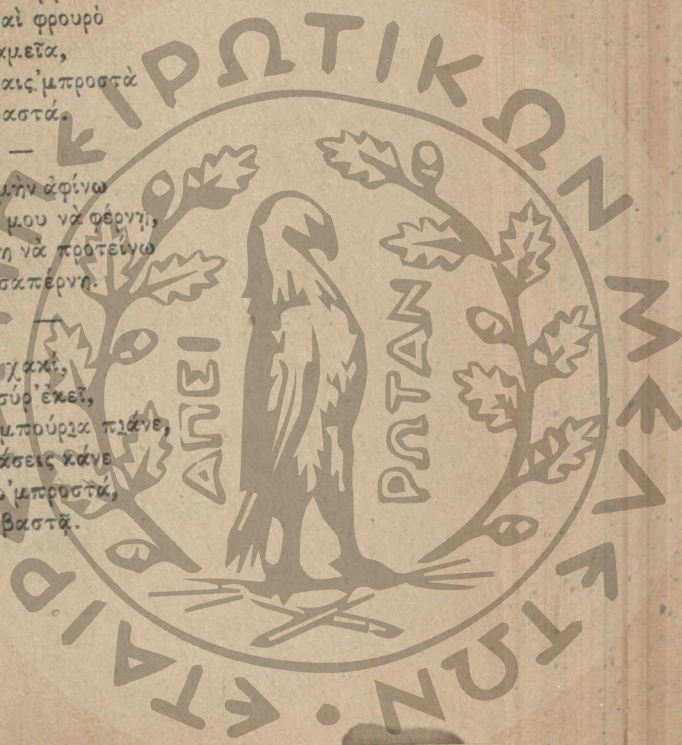
Κάθε τόσο φασαρία,
κάθε τόσο στὴ γραμμὴ...
νᾶχω τὴν δεκαμερία
καὶ τὸ μαῦρο τὸ ψωμί,
ποῦναι τὸς ὀρεκτικὸ
καὶ σὰν ζάχαρι γλυκό.

Νᾶμαι φτερωτὴ νεότης,
πότε ρύζι νὰ παστρεύω,
κάποτε νὰ μαγειρεύω,
καὶ νὰ κάνω σουπα πρώτης
μὲ φασούλι, μὲ καρτότο,
ποῦ νὰ κάνῃ πάντα κρότο.

Νὰ διαβαίνω τὸν καιρὸ
δίχως συλλογὴ καμμία,
νὰ μὲ βάζουν καὶ φρουρὸ
σὲ δημόσια Ταμεῖα,
καὶ σὲ Τράπεζαις μ' ἔμπροστά
καὶ τεμένη σεβαστά.

Ἀνθρωπο νὰ μὴν ἀφίνω
βόλταις γύρω μου νὰ φέρῃ,
καὶ τὴν λόγχην νὰ προτείνω
σὲ καθέναν Ἰσοσπερνή.

Τρέχα φόρεσε χαλὴ,
σύρ' ἐδῶ καὶ σύρ' ἐκεῖ,
τρέχα καὶ ταμπούρια πιάνε,
τρέχα παρελάσεις κάνε
'στὸν ἀνώτερον μ' ἔμπροστά,
ὅπου σοβαρὸ βαστά.

Πειθαρχία νάχης πάντα
γιατί πέφτει και ματσοῦκι,
κι' αν χωρίς να ξερής γιάντα
δεκαένως φῆς χαστοῦκι,
σύ με σεβασμό μεγάλο
να τοῦ πῆς: γὰ δός μου κι' ἄλλο.

Σε καπνοῦς ἀστροπηδῶν
τρέχα νάβγης νικητής,
πυροβόλει πρηνηδῶν,
ὀρθιος, γονυπετής.
Πυροβόλει πυροβόλει
σὲ τρεῖς στάσεις δίχως βόλι.

Κι' ἔπειτα μετὰ τοὺς κόπους
φάε' λίγο ψωμοτύρι,
και ταχύς κι' ἀκαμντόπους
σύρε μέσα στὸ τσαντίρι.

Κι' ὕπνον νήδυμον νὰ πάρης,
και νὰ δῆς μες' στὸνειρό σου
πῶς κοιμάται στὸ πλευρό σου
γελαστός και πρῶτος Ἄρης.

Θέλω τοῦ στρατιώτη νὰ βάλω τὴν παλάσκα
κι' ἐμπρός' τοὺς ἀνωτέρους με στόμα νάμει χάσκα.
Συχνὰ τῆς πειθαρχίας τὸ φάσμα νὰ προβάλλῃ
και νὰ με φοβερίζῃ,
και μὴ φωνὴ μεγάλῃ
νὰ κρυφοψιθυρίζῃ:
Θνητέ, σὲ κάθε βῆμα
νὰ κἀνης κι' ἕνα σχῆμα.

Λητμονεῖ περιπάτους, και τῶν πεζοδρομίων
τὸ μέτρημα παραίτα,
σ' ὅλους νὰ κἀνης σχῆμα, και τῶν Ταχοδρομείων
δικονομεῖς χαιρέτα.

Με πειθαρχίας τρόμον
κοιμοῦ και ξύπνα, νάνε,
και σὲ σιδηροδρόμων
σταθμάρχας σχῆμα κἀνε.

Συλλήβδην, Περικλέτο,
ὅπου κι' αν δῆς κασκέτο
στάσου χαιρέτησέ το.

Ἀκόμη και τὸν ἴσκιό σου κἀν βράδυ τὸν ἰδῆς
κἀν' μέρα με πηλίκιο, στάσου μετὰ σπουδῆς,
και γὰ καλὸ και γὰ κακὸ κἀνε κι' ἐκείνου σχῆμα
συμφῶνως πρὸς τὸ κράτιστον τῆς πειθαρχίας ρῆμα.

Ἄφησε τῆς κυρίας,
τοὺς μπάλους, τὰς ἀνέσεις,
ἄκουε θεωρίας,
μουσκέτα, καθαίρεσεις.

Καθαίρεσεις, μουσκέτο,
μπάμ, μπούμ, και πῆς καλὰ σου...
καῦμενε Περικλέτο,
τρέμε και τὴν λαλιά σου.

Καθὼς καθένας κρίνει
δὲν εἴμπορεῖ νὰ γίνη
Στρατὸς χωρὶς αὐτὰ
κι' ἄς ἔχῃς και λεφτά.

Κι' ὅταν ὁ ψευτοπόλεμος με νίκης στέφῃ γέρας,
τόνα και τᾶλλο κέρασ,
κι' ὅταν ὀλιγοήμερον θητεῖαν περατώσης
χωρὶς νὰ τὰ τσιτώσης,
ἀπὸ στρατῶν ἔβγα,
δὸς τὸ χαλκὶ και φεύγα.

Κι' ἀρχίνα τότε πάλι περίπατο, σκαλόνια,
ξαπλώματα κι' ἀστεία,
χωρὶς γὰ ψευτομάχαις νὰ μᾶς ζητῆς γαλόνια
και νίκης ἀριστεία.

Τραγουδάκι φλογερὸ καμωμένο στὸ φτερό.

Τὰ καῦμένα τὰ παιδιὰ
ἤλθον ὅλα με καρδιά,
και' σηκώθηκαν στὸ πόδι
φλογερὰ κι' ἐνθουσιώδη.

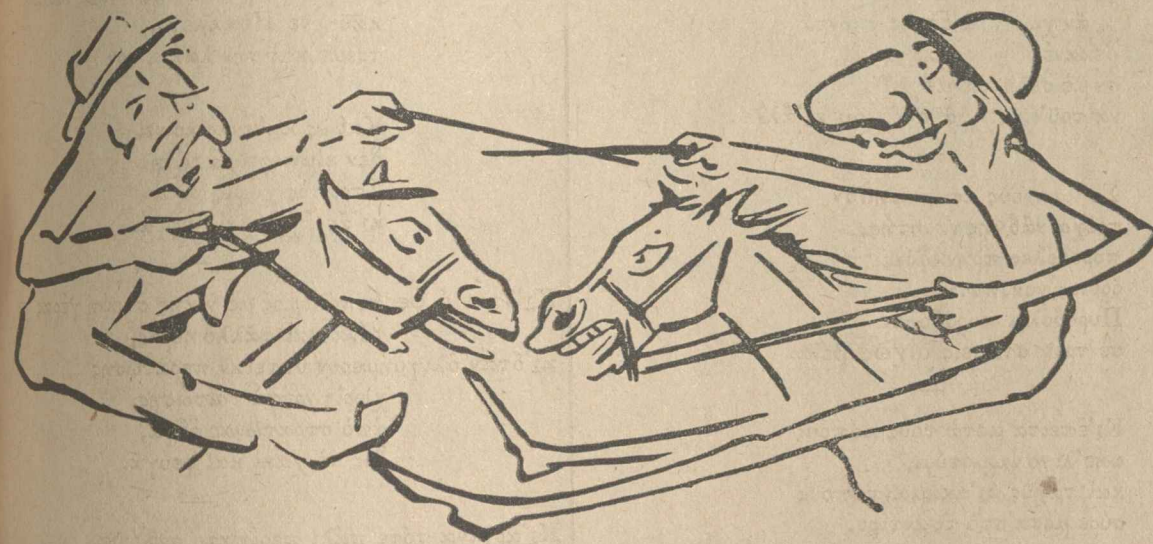
Κι' ὕστερ' ἀπὸ τόσους πόνοους, ποῦ τὸ γένος μας ποιεῖ
πάλι πόθους γαλαζοῖνε τὸ γαλάζιο τὸ πανί.
Ἐστὴ σημαία κἀνω σχῆμα,
τὴν σημαία προσκυνῶ...
τὴν κυττάζω μες' στὸ κύμα
και' ψηλά' στὸν οὐρανό.

Τὴν ἐδόξασαν' στὴ σκαλὰ παλληκάρια τιμημένα
δίχως κἀν κυριατισμό της ν' ἀντικρύσουνε κἀνένα.
Τὴν ἐδόξασ' ἐκεῖ πέρα λεβεντόκορμη νεότης,
ποῦ καθένας στρατιώτης
σταματᾷ και κἀνει σχῆμα
ἔμπρὸς' στ' ἀθάνατό της μνήμα.

Ἐμπρὸς πάλι με τὸν σάκο, κι' ἄς τὸν φορτωθῇ' στὴ ράχη,
κάθε τῆς καρδιάς παιδί,
πολεμεῖτε πολεμεῖτε, κι' ἄς μὴ δίνῃ ψευτομάχη
δάφνης και μυρτιάς κλαδί.

Περασμένα ξεχασμένα,
μὴ παρᾶπονο κἀνένα,
μὴ κἀνέναν τσιμουδιά.

Κι' ἔνας πόθος τῶρα πάλι
νὰ φτερώσῃ τὸ κεφάλι,
νὰ φτερώσῃ τὴν καρδιά.

Ἐκπληθύνετε με τὴν πρώτη χαρὰν, ἡ,
ἐκπληθύνετε τὰ ἄρματα σας με τῆς σκαλὰς τὴν κραυγή.
ἐκπληθύνετε... τὴν σημαία προσκυνῶ,
καὶ πάλι με τὴν πούλλα και με τὸν αὐγερινό.

Ἐκπληθύνετε τὸν χρυσὸ τὸν καθβαλάρη,
καὶ τὸ αὐτὸ κυττάτε τῆς ἐλπίδος, τοῦρανοῦ,
καὶ τὴν λαμπράδα και μ' ἐκείνη του τὴ χάρι,
καὶ μες' στὰ χέρια τοῦ Δεσποτῆ Γερμανοῦ.

Ἐκπληθύνετε πάλι τὴν ψυχὴ μου παραπῆρε,
Περικλῆ πεζὲ και στεῖρε,
καὶ πῶς τῆς τὸ ξυλένιο μου κορμὶ
ἐκπληθύνεται φουριῶζο δίχως λόγο κι' ἀφορμή.

Ἐπιστολὴ δευτέρη τῆς πρώτης θερμοτέρη.

Ἐπὶ φοράλογο καθβαλὰ
φάλλω θούρια μεγάλα
κι' ἐμβατήρια, τρελλέ μου.

Πάλι μούδωσαν φτερά
παρελάσεις και πυρά
και καπνοὶ ψευτοπολέμου.

Ἐπὶ ψευτομάχη... δὲν παθαίνεις ξαφνικό,
δὲν παθαίνεις πανικό.
Πλήρης δόξης και τιμῆς
ἀπορμήτως πολεμεῖς.

Πῶς μ' ἀρέσει τέτοια πάλι,
ποῦ μ' ὀλόρθο τὸ κεφάλι
και γαρούφαλα' στ' αὐτίκα
ρίχνεσαι μες' στὴ φωτιά.

Ὁ Κορφιάτης προχωρεῖ
καθβαλάρης σὲ φοράδα,
κι' ὅλοι στέκουν' στὴν ἀράδα
και τοὺς ἐπιθεωρεῖ
και μᾶς κἀνει τὸ βαρύ.

Βλέπω στόβιλον φρικτὸν
και μικτὰς κατὰ μικτῶν,
τάγματα, ταξιαρχίας, νοσοκόμους, λόχους, ἑλκας,
ὅπλα και στολὰς ποικίλας.

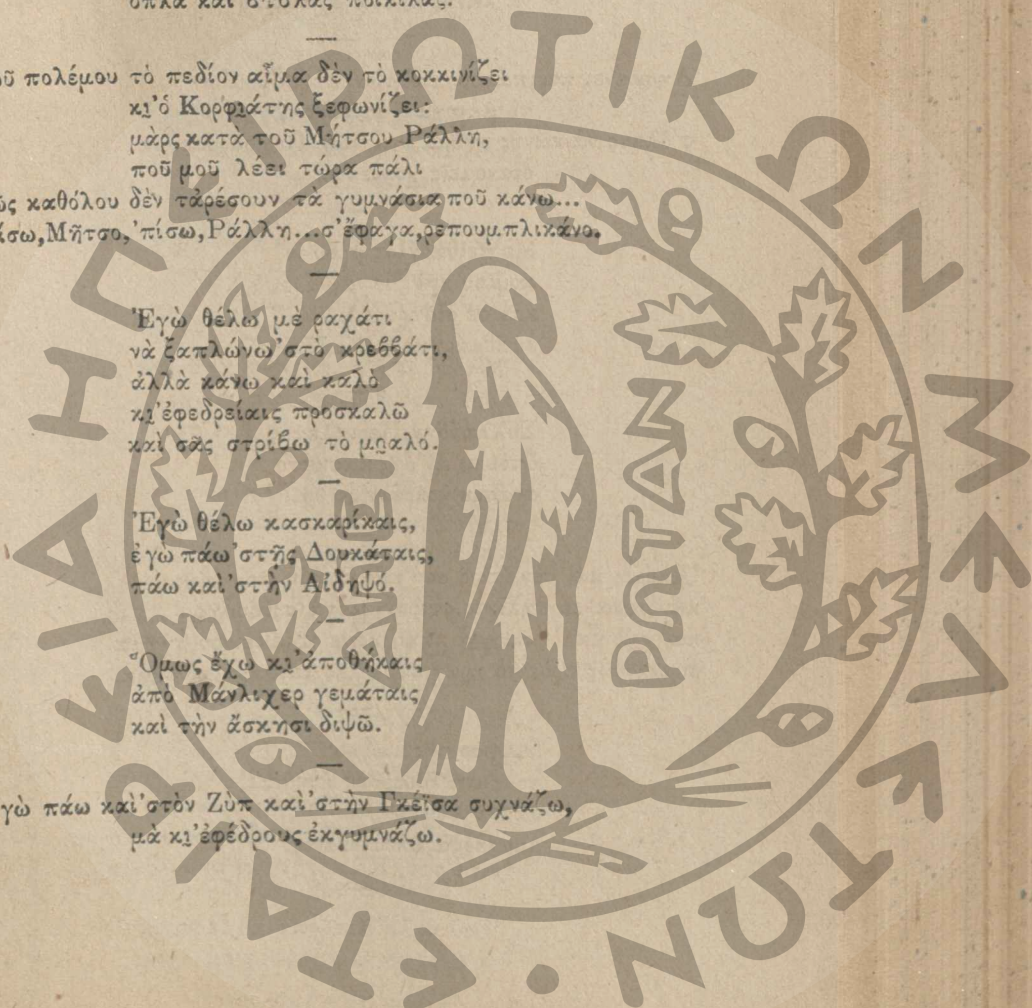
Τοῦ πολέμου τὸ πεδὶον αἶμα δὲν τὸ κοκκινίζει
κι' ὁ Κορφιάτης ξεφωνίζει:
μάρε κατὰ τοῦ Μήτσου Ράλλη,
ποῦ μοῦ λέει τώρα πάλι
πῶς καθόλου δὲν τὰρέσουν τὰ γυμνάσια ποῦ κἀνω...
'πίσω, Μήτσο, 'πίσω, Ράλλη... σ' ἐπὶ γὰρ, ὅπου μ' πλικάνω.

Ἐγὼ θέλω με σκατά
νὰ ξαπλώσω στὸ καθβαλὰτι,
ἀλλὰ κἀνω και καλὸ
κι' ἐφεδρείαις προσκαλῶ
και ἄς στοῖδω τὸ μεγάλο.

Ἐγὼ θέλω κασκαρδέας,
ἐγὼ πάω' στῆς Δουκάτσας,
πάω και' στὴν Αἰδηψό.

Ὅπως ἔχω κι' ἀποθήκαις
ἀπὸ Μανλινέρο γεμάταις
και τὴν ἀσκήσει διψῶ.

Ἐγὼ πάω και' στὸν Ζυπ και' στὴν Γκάσσα συχνάξω,
μὰ κι' ἐφεδρείας ἐκγυμνάξω.

Ἐγὼ παίζω μέσα στ' ἄλλα
καὶ τὸ πόκερ καὶ τὸ μπρίτζ,
ἀλλὰ παίζω καὶ τὸ πάλα
καὶ φωνάζω σ' ὅλους πρίτζ.

Μέσα στὴν Αὐλὴ πηγαίνω
σὰν ἀφέντης τσελεπῆς,
μὰ καὶ καθβαλάρης βγαίνω
στ' ἄλογο τῆς ἀστραπῆς.

Ἐγὼ θέλω πολυθρόνα,
μὰ καὶ κάθ' ἐφένδρου μποῦτι
νὰ τονώσω νότα μπένε.

Τρώγω καὶ μὲ τὴν Κορῶνα,
ὅμως τρώγω καὶ μπαροῦτι
μὲ τὴν φοῦκτα καθὼς λένε.

Ἐγὼ θέλω σερενάδες,
κι' ἄς πηδοῦν κλεφτοκοτάδες
κι' ἄς μοῦ κλέβουν τὸ κοτέτσι.

Μὰ μὲ πιάνουν καὶ θυμοὶ
καὶ λυγίζω τὸ κορμὶ
γιὰ πολέμους ἔτσι κι' ἔτσι.

Παραιτῶ τὴν ἡσυχίαν,
σηκωθῆτε σηκωθῆτε,
στὴν μικτὴν ταξιαρχίαν
τῆς ἀριστερᾶς ριχθῆτε.

Πέρνω δρόμο, βάρδα βάρδα,
βάζω κόκκινη κονκάρδα,
μάρς, στρατέ μου, καὶ πελέκα.

Πίσω, Μῆτσο, πίσω, Ράλλη,
ἐκύψε κάτω τὸ κεφάλι
καὶ μὴν κάνης τὸν γκιουλέκα.

Ὁ Κορφιάτης πιά δὲν παίζει,
μὰ ξυπνᾷ κουφάρια ψόφια
μὲ πολεμικὴ μανία.

Μποῦμ κι' οἱ δύο Γιαπωνέζοι,
ποῦλθαν τὴν Σόφια
κι' ἀπὸ τὴν Μακεδονία.

Μποῦμ κι' αὐτὸς γαμά κι' ἐκφεῖνοι,
μποῦμ ρουθοῦνι νὰ μὴ μείνῃ,
μποῦμ κι' ὁ Ζύπ κι' ἡ Γκέισα.

Νίκας εἶδ' ἄλλεπαλλήλους
καὶ τοῦ κόμματος τοὺς φίλους
ὅλους τοὺς ἐλέησα.

Αὐτὰ ποῦ λὲς ὁ Κόντες ὁ σπουδαῖος
διὰ φωνῆς ἐφώναξε μεγάλῃς,
ὅταν ὁρμᾷ σὰν χεῖμαρρος ραγδαῖος
μὲ τὴν ταξιαρχία του κι' ὁ Ράλλης.

Κι' ἀντήχησαν κοιλάδες καὶ βουνά
καὶ κλέη διηγήθησαν τρανά,
καὶ σὰν φουρμάς ποῦναι, κουτομόγια,
εἶπε στὸν Κερκυραῖο τέτοια λόγια.

Ἐσὺ κελά, Κορφιάτικο ξεφτέρει,
τὸ πέρσες κι' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,

μὰ γὼ στὴ Σμύρνη πῆγα νὰ σπουδάσω
καὶ μὲ παπᾶ νάλθω νὰ σᾶς διδάσω.

Γιὰ μένα λόγος ἔγινε πολὺς,
μ' ἐπῆρε καὶ τῆς Σμύρνης ὁ Βαλῆς
καὶ μ' ἐβαλε ν' ἀπλώσω σὲ μεντέρι
καὶ τᾶπαμε κι' οἱ δὲο μας ἐνα χέρι.

Καὶ μοῦπε κι' ὁ Βαλῆς ὀρθὰ κορτά
πῶς τὰ γυμνάσιά σου δὲν ἐγκρίνει,
κι' ἀδίκως πᾶν χαμένα τὰ λεφτά,
κι' ἡ γνώμη τοῦ Βαλῆ πολὺ βαρύνει.

Κι' ἂν θέλῃς νὰ γενοῦν σωσταῖς ἀπικτα
πρέπει στ' ἀλήθεια πιά ν' ἀποχωρήσῃς
νὰ δῇς ἐγὼ τί μάχαις θὰ σκαρώσω
καὶ τί ταξιαρχίαις θὰ σάρωσω.

Εὐθύς ν' ἀποχωρήσῃς τοῦ φωνάζει
καὶ λόγων μπαταρίαις τοῦ τινάζει,
ὁ Κερκυραῖος ὅμως ἐπιμένει
καὶ μία σάλπιγξ ἔφοδον σημαίνει.

Γιὰ κύτταξέ με, Ράλλη, πῶς ἵππεύω...
βάρδα... ν' ἀποχωρήσω δὲν σκοπεύω,
δὲν θέλουνε γαμά κι' οἱ Κολονέλοι,
μὰ μήτε κι' ἡ Κορῶνα δὲν τὸ θέλει.

Γι' αὐτὸ καθὼς γνωρίζεις, Στρατηλάτη,
ἔτρωγα κάθε τόσο στὸ Παλάτι,
κι' ἔδωσα τότε λόγο στὴν Κορῶνα
πῶς δὲν θ' ἀποχωρήσω στὸν αἰῶνα.

Δὲν ἔχω δι' ἀνάπαυσιν σκοπὸν,
καὶ σὺ μ' ἐλπίδες κούφιας, Ράλλη, βίβας
μὰ δὲν θ' ἀποχωρήσῃς τὸ λοιπὸν:
κι' ὁ Κόντες τοῦπε: νιέντε, νάιν, ὅσκι.

Τότε λοιπὸν ὁ πόλεμος ἀρχίζει
κι' ὁ Ράλλης τὴν γλωσσίσσα του τροχίμ
τὴν γλῶσσα του κι' ὁ Κόντες ἀκονᾷ
καὶ συμφορῶν ἐπικείνεται δεινά.

Καὶ μέσ' ἀπὸ τῆς γῆς τὰ τετραπέρατα
πολλοὶ τοὺς μαχομένους στεφανώνουν,
καὶ δὸς του καὶ συγκρούονται τὰ κέρατα
καὶ τῶν Ρωμῶν τὸ κέρατὸ γανόνουν.

Θεούλη μου, τί μάχη μαγιώδης,
ἀλλ' ὅμως καὶ τῆς Σμύρνης ὁ Βαλῆς
ἀπὸ μακρὰν κι' αὐτὸς ἐνθουσιώδης
ὕμνει τοὺς πολεμάρχους τῆς Βουλῆς.

Ἀλλὰ κι' ἐγὼ τὸ θέμμα τῆς φωτιᾶς
τὰ κέρατα ἀντίπαλα τὰ στέφω,
κι' εὐθύς ἐκ τῆς μεγάλης Κεραιᾶς
ξίφους ὅσας Ἀθήνας ἐπιστρέφω.

Καὶ καμπήσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἰδρυτὴς Φροντιστηρίου νέου φιλολογικοῦ
καὶ ἀληθῶς μοναδικοῦ
τῆς δεινῆς Χατζηαράπη, τῆς Ἀναστασίας ἦτοι,
τῆς ὁποίας τὴν ἀξίαν κι' ὁ Ρωμῆος διακηρύττει.